

Zo kan het ook

‘Een paar mensen hebben afgezegd omdat ze bang waren voor ongeregelheden.’

Het afgelopen voorjaar heb ik in het land een aantal lezingen gehouden over ‘Israël en de Arabieren (Palestijnen)’. Daarin behandelde ik de geschiedenis vanaf 1896 (*Der Judenstaat* van Herzl), tot nu, met daarna de vraag wat de Bijbel zegt over volk, land en staat.

De opkomst was goed, maar ik hoorde ook dat potentiële bezoekers toch maar niet kwamen uit angst voor geweld uit de hoek van de pro-Palestina-demonstranten. Die angst was natuurlijk niet helemaal ongegrond, alhoewel ik onder eigen naam een verhaal hield. Niet namens een organisatie.

Op een goede avond bleek na de pauze, dat er een, hoe zeg je dat, pro-Palestina-activiste onder mijn gehoor zat. Ze had het niet kenbaar gemaakt, maar direct na die pauze begon ze mij kritische vragen te stellen. Over het geweld in Gaza en over het doden van onschuldige kinderen.

Ik was even bang dat het uit de hand zou lopen, maar die angst was ongegrond, want de wijze van vraagstelling was kritisch, maar ook respectvol. En met datzelfde respect poogde ik te antwoorden.

Maar de zaal was er ook nog, met in die zaal mensen met een uitgesproken pro-Israël-visie. En toen gebeurde er iets moois. Er ontstond een discussie tussen de zaal en deze activiste, waarbij er hele harde noten werden gekraakt, maar waarbij er tegelijkertijd van beide kanten respect bleef.

Beide kanten probeerden zich zelfs in te leven in de argumenten van de ander, en dat zorgde voor wederzijds begrip, en ook een zekere nuancering van eigen visie en standpunt.

Na afloop sprak deze activiste me aan. Ze bedankte me dat ik haar alle ruimte had gegeven om haar mening te ventileren. Dat had ze niet verwacht, en het had haar aangenaam verrast. Zoals ook de vriendelijkheid en welwillendheid van de mensen in de zaal haar verrast hadden.

Zo kan het dus ook, zeiden we tegen elkaar. Ja, zo kan het dus ook. «